

Sententias

ROČNÍK 1 | ČÍSLO 2 | DUBEN 2019

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

PŘEMYSL KREJČÍK

AUTOR KNIHY KYBERSEX

PAVEL CINGL

AUTOR KNIH JAK SE LOVÍ
HAVRANI A PITRALON

JIŘÍ BŘEZINA

DRŽITEL CENY JIŘÍHO MARKA
ZA DETEKTIVNÍ ROMÁN NA KOPCI

Vážení čtenáři

Když jsem oslovil Jiřího Březinu s tím, že bych si přál v našem časopise jeho povídky, varoval mě. Bez přehánění napsal, že nejsou „nic moc“. Já zrovna tou dobou seděl v internetové kavárně, uklidňoval se dvojitou dávkou kofeinu a přemýšlel, jak poskládám druhé číslo. Odpověděl jsem mu to, co mi první přišlo na „klávesnicový jazyk“ – To, co je pro někoho nic moc, může být pro druhého perla.

Každý si může sám posoudit, jak moc se v druhém čísle e-zinu *Sententias* perlí. Nepotřeboval jsem další kávu, abych poznal, že přesně tohle je tvorba autora, který vyhrál cenu Jiřího Marka za nejlepší detektivní román. Zním jeho styl, a ačkoli nikdy dopředu nevím, jakými cestami se ubírají jeho hrdinové, jednotlivá znamení a odbočky poznávám. Na těch dvou jednohubkách můžete i vy vycítit, jakým stylem autor tvoří a jak vkládá své hrdiny do děje. A je vpravdě osvěžující vidět tu nenáročnou jednoduchost.

Už jsem dávno doma, kofein jsem vyměnil za žito, potmělé prostředí kavárny za svůj pracovní oltář a třímám v rukou *Vzplanutí*, poslední Březinovu knihu. Byl bych pokrytce, kdybich mluvil o jeho schopnostech vytvářet hrdiny, kteří vás zajímají, a sám jim nedával šanci.

Pavel Cingl je úplně jiná – omlouvám se za ten kofeinový článek – káva. Bývalý člen skupiny Nahlas, kterou zakládal společně s Ivanem Hlasem, má na kontě už dvě knihy. Četli jste je? Vřele doporučuji. Tenhle Pan houslista čerpá ze svých bohatých zkušeností, a ačkoli tvrdí, že je vše čistočistá fikce (samozřejmě, Pavle, *mrk mrk*), ze všech jeho děl sálá lidskost protkaná osobitým přístupem k životu. Od chvíle, kdy jsem otevřel *Pitralon*, mě měl v hrsti. Pohrával si se mnou, namotával na udičku a já netušil, co sám zažil, co zaslechl a co si vymyslel. A s jeho připravovanou knihou, ze které jsou i dvě povídky v tomhle čísle, to nebude jiné.

Dubnový triptych uzavírá Přemysl Krejčík. Další autor, jehož jsem si vymodlil, jelikož... no nechtějte někoho, kdo napsal knihu *Kybersex*. Ale především se podílel na projektu, který jsem během vzniku jako detektivkář bedlivě sledoval. Je jedním z autorů knihy *Šest nevinných – román na šest nádechů*. Já těch nádechů k dočtení potřeboval víc a nebudu se tu rozepisovat, jak moc jsem během čtení dýchal nebo nedýchal. Jde mi především o samotný projekt – jsem fandou každého originálního myšlenkového pochodu, který v našich krajinách spatří světlo světa. Nikdo mi nevymluví, že přesně tímhle kniha je. Originálním svědectvím toho, že se u nás lidé nebojí riskovat a experimentovat. A samotný plod téhle dřiny by si zasloužil mnohem větší fanouškovskou základnu. Přemysl Krejčík připravuje novou knihu a z ní je krátká ukázka, která ovšem funguje perfektně i samostatně. Je to povídka s jasným tahem na branku, která dokazuje, že vztahy založené na sexu zkrátka nemůžou fungovat. Aspoň tedy ne v alternativní realitě, kdy vyhrál Stalin druhou světovou válku...

Antonín Mazáč

Přemysl Krejčík

Stalin, smrt a mandarinky

(povídka z připravovaného cyklu diesel-punkových povídek Stalinská kronika; začátek textu je stručným shrnutím děje předcházejících povídek)

Roku 1944 nabrala druhá světová válka netušený směr. Stalin vytáhl do boje s nacistickým Německem za pomoci obřích ocelových strojů, pro něž se později vžilo označení kvadropod a s pomoci dálkově ovládaných menších, avšak o to nebezpečnějších, strojů zvaných pesik – mechanických zvířat s ostrými kovovými zuby. S touto vojenskou technikou vyrobenou v přísném utajení se Sovětskému svazu podařilo porazit Hitlerovu říši během několika týdnů a armádu Třetí říše překvapit a zlikvidovat zcela nepřipravenou. Vůdce německého národa sám byl roztrhán pesikem – což je Stalinův oblíbený způsob poprav, zejména pro jeho bolestivost a dlouhé trvání.

Spojenci se ovšem neměli radovat dlouho. Stalin využil technické převahy k obsazení Skandinávie a začal se tlačit do střední Evropy s očividným plánem ovládnout celý kontinent. Poválečná Evropa a USA se zformovaly v nové spojení a od roku 1944 bojují se Stalinem se střídavým úspěchem.

V roce 1946 našli i spojenci svou tajnou zbraň – nejprve s velkým úspěchem představili vybraným jednotkám jednomístné (a v akci téměř nezaměřitelné) ponorky, tzv. moduly FUW – malé a nevyzbrojené, avšak pro své rozměry a průhledný materiál ideální k nepozorovanému proniknutí na nepřátelské území přes moře. Spojenci měli v rukávu ještě jeden trumf, o němž ovšem vědělo jen vrchní velení: látku, díky které vojáci necítí zimu. Tato substance, označovaná jako W46, se ovšem neobešla bez vedlejších účinků. Vojáci s krevní skupinou B snášeli látku dobře, ovšem vojáci s krevní skupinou 0 a AB po delším užívání látky kolabovali a umírali. Nejhorší výsledky se v testech W46 dostavily u vojáků s krevní skupinou A. U zmíněných propuklo šílenství.

Jednotky, plánující invazi do Ruska „z druhé strany“, tedy přes Kamčatku, byli v roce 1946 bez souhlasu a bez svého vědomí podrobeni pokusům s látkou. Šílenství, které posedlo vojáky s krevní skupinou A, celou

invazi znemožnilo, výsledkem bylo pouze množství mrtvých spojeneckých vojáků a zhoršení veřejného mínění o praktikách spojenecké armády. Po odvolání invaze pronikla informace o existenci látky W46 na veřejnost, stejně tak bohužel i informace o nepodařených testech a smrti mladých mužů, kteří ani nedostali možnost bojovat se Stalinovými vojáky. Výzkum látky W46 byl pod tlakem veřejnosti a v zájmu politických cílů odložen. Válka se Sovětským svazem ovšem probíhá dál...

1947, Francouzská riviéra

I.

Rusové se začali příliš roztahovat. Teda, ne že by to neměli v povaze, jenže tentokrát jsme doufali, že po posledních útocích našich spojených armád si dají na chvíli pokoj. Připadalo nám, že jsme jim konečně trochu přišlápli krk a východňákům se bude hůř dejchat, jenže jsme zase jednou podcenili ruskou náuru, a především houževnatost Stalina.

Na Stalinovi samozřejmě nebylo co obdivovat, i když jindy považuju právě houževnatost za jednu z nejlepších a v těchhle časech i nejdůležitějších vlastností... Jenže ono je snadný být houževnatý, když posíláte do boje tisíce pro vás postradatelných chlapů, spíš ještě kluků, a sami si sedíte v teple, nebo alespoň v takovém teple, nakolik je to jen v Moskvě možný.

Každopádně Stalinova vojska získala po relativním úspěchu minulej rok na Kamčatce zase trochu kuráže. Ačkoli spíš než o krach spojenců jim vlila elán do žil propaganda, kterou z toho Stalinovi lidi dokázali vytěžit.

Posrali jsme to. Já to posral. Jako jeden z důstojníků v Tin City jsem věděl o experimentu, kterej na našich vojácích provádíme, ale když všechno prosáklo na veřejnost a novináři začali rozmazávat účinky, a hlavně morální aspekty použití látky W46, začaly padat hlavy. Já to odnesl jen degradací a čekal jsem, že za trest mě převedlí někam, kde brzo umrznu, nebo schytám kulku v první linii. Jenže to se nestalo. Nevím, čemu za to vděčím, nejspíš zkušenostem a nedostatkem leteckých důstojníků. Původně jsem totiž létal. Jenže jako chemika – teda původně, v civilu – mě bylo brzo potřeba jinde... ale to už je historie. Nejdřív dvouplošníky, nálety na kvadropody a pak

nečekané převelení na Aljašku... a nakonec jsem tady. Uprostřed května si vyhrívám prdel ve Francii, na základně mezi maloměsty Nice a Cannes a čekám, kdy se ruský letadla přiblíží. Nežiju si tu špatně. Velím letce devíti strojů, v jejichž kokpitech sedí samý zelenáči bez bojový zkušenosti. Myslím, že až se skutečně něco semele, ani nás tam nepustí.

Ale zpátky ke Stalinovi a k tomu, proč jsme vlastně tady, tak daleko od východní fronty nebo Aljašky.

Pokusy napadnout Stalina ze zálohy byly prozatím odloženy. Ne ze strategických důvodů, ale kvůli veřejnému mínění. Myslím si o tom svý, ale to nikoho nezajímá... Když teda Stalinova vojska získala po našem krachu na Kamčatce trochu víc kuráže, zkusili to jinudy. Na severozápadě se jim to trochu hrouť – Finové se nakonec vlivu Ruska ubránili a co víc, Rusy začali teď vytlačovat i z Norska. Další okolní země se vzpamatovaly a vypadá to, že Stalin výhledově ztratí celou Skandinávii. Takže to po vzoru dřívějšího diktátora z někdejšího Německa vyzkoušel přes Afriku. A v tom horku se našemu drahému ledovému nepříteli nějak příliš zadařilo. Teď tlačí na Evropu z jihu. Přes Turecko se dostal na Sardinii, odkud napadá Italy a Francouze.

Italové nic takovýho nečekali a než se nadáli, Řím byl plný kvadropodů, Neapol plná pesiků a na Sicílii se to míchá dohromady. Francie je na tom o poznání líp. Hned po „kauze Kamčatka“ se projevila jejich vypočítavost, nebo lépe řečeno pud sebezáchovy. Zatímco většina Evropy se pohoršovala nad látkou W46, Francouzi si všimli něčeho, co v tom zmatku kolem prakticky vůbec nezískalo zaslouženou pozornost. Modulů FUW. Nakoupili jich obrovský množství, trochu si s nima pohráli, aby nešlo jen o lehký a rychlý dopravní prostředek, ale o použitelnou zbraň, jejíž výhoda spočívá v tom, že pod hladinou se modul stává prakticky neviditelným. Dokonce vyrobili verzi známou jako FUW2: modul, do kterýho se vejdu dva lidi.

Upravenými moduly FUW obehnali celý pobřeží a čekali. A tady Stalin narazil. Ne tedy tolik, aby si řekl, že od Francie raději dál, jenže nečekal žádný odpor a v tom se pořádně spletl. Musel se stáhnout, Francouzi získali víc času a na politický úrovni taky eso v rukávu. Nikdo už je nemohl obviňovat z paranoie kvůli tomu, že za Hitlera si prošli okupací a nechtěli to zažít znova, protože v doteď poklidný Itálii najednou hořely města a všichni tam posílali veškerou vojenskou sílu, jakou jen mohli. Francie zůstala netknutá, ale jen díky tomu, že se pojistila. Ale popravdě si myslím, že to

nebyla jen prozřetelnost, ale skutečně šlo o zkušenost s okupací. Nevěřím, že jinak by je to vůbec napadlo, stejně jako to nenapadlo většinu ostatních států.

No, a tak jsem se tady octnul i já, moje letka a celá naše perut'. Původně jsme měli letět na Korsiku, a na ní budovat základnu, jenže i tam nás Rusové předběhli. Takže oproti plánu zůstáváme na pevnině poblíž Korsiky, a právě proti základně na zmíněném ostrově máme sladkou Francii bránit. Nestěžuju si. Je tu teplo a v moři se můžu koupat i bez toho, abych měl tělo přecpaný látkou W46. Cpu se francouzskými sýrama, piju skvělý víno a říkám si, že po válce bych se tu docela rád usadil. Je to tu lepší než doma a rozhodně mnohem lepší než na základně v Tin City, ačkoli to by bylo asi všude...

II.

„Všem letkám! Všem letkám! Ruské stroje nad mořem, hlásíme útok. Toto není cvičení! Opakuji, toto není cvičení! Všem jednotkám! Všem jednotkám...“ rozlehl se kasárnami hned ráno amplion a mně docela rychle došlo, že když se z reproduktoru s hnusně nakřáplým zvukem ozývá slovo „všem“, nejspíš byla moje představa o nováčcích trochu naivní. Ale kdo ví, hlavně zachovat klid. Těžko nás pošlou jako první v řadě, nejspíš budeme jen jako pojistka tady u pobřeží a vyletíme pouze v případě, že se některý ruský stroje dostanou příliš daleko, respektive příliš blízko k nám. Alespoň tak zněl původní rozkaz pro případ útoku...

Byl jsem už nějakou dobu vzhůru, skláněl jsem se nad stolem, kde jsem měl rozložený papíry s chemickým složením W46. I když projekt W46 spal a oficiálně byl zrušen, podařilo se mi ukořistit alespoň něco z jeho dokumentace a slíbil jsem sám sobě, že zjistím, proč je látka tak problematická. Pokud se mi to povede rychleji, než jiným (o tom, že na projektu W46 dělá mnohem víc lidí, nepochybuji), mohlo by se mi podařit přesvědčit kolegy, aby zatlačili na vládu a projekt – teď už bezpečnější – zase rozjeli. Přiznávám, že to nedělám jen z ušlechtilých pohnutek, ale spíš kvůli tomu, že rád věci dotahuju do konce. A taky nerad dělám chyby a původní verze chemického složení látky W46 byla pořádná chyba... jen přijít na to, kde přesně se stala.

Musel jsem to ale zatím nechat být, volali nás do zbraně. Rychle jsem si oblíknul výstroj a běžel na shromaždiště, kde jsem očekával nastoupenou

svoji letku.

„Von Braune!“ oslovil mě kdosi, sotva jsem vyběhl ze svého stanu, letecký brýle v ruce, padák sice na zádech, ale bundu ještě ani nezapnutou. Uvědomil jsem si, že papíry se složením látky W46 jsem musel automaticky shrábnout ze stolu a teď je držím ve druhé ruce. Rychle jsem je nacpal do vnitřní kapsy letecké bundy.

„Nadporučíku Boucharde, pane!“ zastavil jsem a způsobně svému příteli s vyšší hodností zasalutoval. Jenže plukovníkova tvář zůstávala kamenná i poté, co nechal formalit a oslovil mě jménem, dokonce na mě nemluvil francouzsky, ale mojí řečí, kterou dobře ovládal.

„Willy,“ začal a já věděl, že se mi chystá říct něco nepříjemného. Pokaždý, když jméno Wilhelm zkrátil do téhle britsky znějící podoby, znamenalo to, že se něco děje. Jako by mi tím důvěrnějším oslovením chtěl říct „promiň, kamaráde, ale musí to být, já za to nemůžu“.

„Co se děje, Pierre?“ předběhl jsem toho bezmála dvoumetrového černocho ve francouzské letecké uniformě, která na něm vypadala sakra dobře, a já věděl líp, než kdokoli jiný, jak to místní děvčata oceňují. V hospůdkách přilehlých měst jsme spolu strávili nemálo večerů...

„Willy, letka seržanta Sko... Skotš...,“ zakoktal se při snaze vyslovit to příšerně krkolomné jméno československého seržanta Skočdopole, při čemž mžoural do desek, co si je přinesl s sebou. Pak to vzdal a vzhlédl od desek zpět ke mně. Kolem proběhl jakejsi zelenáč a oběma nám v běhu zasalutoval. Jinak byl tady kolem důstojnických stanů klid. Během toho krátkého rozhovoru mezi mnou a nadporučíkem Pierrem Bouchardem se většina důstojníků stačila přemístit ke svým letkám. Alespoň disciplína tu je výborná, pomyslel jsem si.

„Československá druhá letka ze třetí perutě,“ vzdal Francouz svoje pokusy překonat jazykolam, „nemůže letět. Včera odpoledne na výzvědném letu potkali rusáky a... no... abych to zkrátil, příliš Čechoslováků teď na základně nemáme.“ To jsem samozřejmě věděl. Bohužel jsem začínal i tušit, kam Bouchardova řeč povede.

„Dostal jsem rozkaz vybrat náhradu na jejich místo v případě útoku,“ pokračoval Francouz. Samozřejmě, začal jsem v hlavě procházet letky, máme tu čtyři podobné skupiny složené z nováčků, jako je ta moje. Nikdo jiný není na svém místě postradatelný, jen my. No a která jediná letka má v čele opravdu zkušeného vojáka? Navíc takového, co je tu za trest? Bingo, ta

moje.

„Takže letíme jako první?“ zeptal jsem se bez okolků.

„Jako jedni z prvních,“ připustil Bouchard vyhýbavě a přešlápl při tom z jedné nohy na druhou. „Hele, mrzí mě to, ale vy to určitě zvládnete,“ pokračoval ještě o mnoho civilnějším tónem a poplácal mě po rameni. „Lítal jsi už na začátku války, viděl jsem, co dokážeš.“

V tom měl pravdu. Ještě za Hitlera jsem pochopitelně bojoval v německé armádě. Nechci se obhajovat, že jsem neměl na výběr a musel do války, tím se obhajovali všichni Němci, když jsme prohráli. Nebyl jsem antihitlerovec, ale skutečný hitlerovec mi pili krev. Tím, jak byli fanatický a snažili se mi pořád cpát nějaký kecy o národu a naší povinnosti, jako nadlidí, ovládat tenhle svět a řídit ho ke světlejším zítřkům a pro slávu Říše. Já si jako nadčlověk nepřipadal. Já chtěl přežít válku a věděl jsem, že když už teda ta válka je a když už v ní musím být, raději budu na straně, která vyhraje, takže jsem samozřejmě dělal, co jsem mohl, abych přežil a abych chránil ty, co lítali se mnou... No, a tak se jednou stalo, že jsem sestřelil právě Bouchardovo letadlo, to bylo v roce 1941. Od té doby se toho hodně změnilo.

Žádná Říše, žádný Německo.

Místo něj Prusko a najednou jsme byli na stejné straně jako naši nepřátelé. Vojákův každodenní chleba je ale tak nějak stejnej. Pořád je mezi mladýma klukama v uniformách, pořád se snaží přežít a najít si tu kamarády a pořád doufá, že i jeho kamarádi to přežijí. A taky pořád by člověk raději byl na vítěznou straně, až to jednou všechno skončí. Tohle se nezměnilo. A taky se nezměnilo, že tu pořád byl Stalin.

„Pojď se mnou do hlavního stanu,“ přerušil moje myšlenky Bouchard. „Musíš co nejdříve dostat nové rozkazy a předat je svým klukům.“

„Jo, ti budou skákat radostí.“ Nebo skákat strachy z letadel hned, jak zahlédnou první ruský stroje na obzoru, ale to jsem už nahlas neřekl. Bouchard musel vědět stejně jako já, že takováto první bojová zkušenost bude dost možná i poslední.

„Alespoň si vyslouží ostruhy,“ uklidňoval mě nadporučík, zatímco jsme vykročili vstříc novým rozkazům.

„A medaile in memoriam,“ neodpustil jsem si. Bouchard na to neřekl nic a dál mě vedl do velitelského stanu.

III.

„Pane, jsem pod palbou!“

„Sakra, Schwarzi, kam to letíš? Takhle se ho nezbavíš!“

„Pane, tohle nezvládnou!“

„Schwarzi, nesar mě, nebo tě sestřelím sám! Otoč to! Otoč to, teď máš šanci... Schwarzi! Do prdele, Schwarzi!“

Náraz hořícího letounu na hladinu. Další z mých kluků to má za sebou. Padáme jako mouchy. Kde je sakra zbytek perutě? Měli letět hned za námi, jenže nás překvapila jiná letka, odřízla je, a my v tom zůstali sami. Myslím, že jestli se z toho prostříleli ven, k nám se včas už nedostanou...

„Pane...“ ozval se v rádiu další z mých kluků, ale víc toho nestihnul. Jeho poslední slovo bylo „pane“ a nemyslel tím boha. Myslel tím mě, i když si nejspíš myslel, že tady dokážu to, co ani bůh ne – že dokážu udělat něco, aby tohle osmnáctiletý ucho z Mnichova přežilo. Nedokázal jsem to. A najednou jsem tu byl sám se třemi ruskými letadly.

Jeden frajírek letí těsně kolem! Chce si trochu zamachrovat, jenže asi neví, že ne všichni jsme tak snadná kořist. Pootočil jsem stroj a napálil mu to přímo do ocasu. Trefa! Rusák se snaží přistát na ten malý ostrůvek, kde je akorát pár palem a kde ho těžko někdo bude hledat. „Jen si přistaň a umři si hlady,“ řekl jsem si pro sebe s příjemným pocitem zadostiučinění. Myslím, že to byl právě on, kdo před tím sestřelil Schwarze. Ale třeba to byl někdo úplně jiný, to si v tom zmatku těžko všimnete přesně a hlavně máte úplně jiný starosti.

Zásah! Ale tentokrát ne můj. Letadlo se se mnou zatřásl a v kabině se udělalo horko. Víím, co tohle znamená.

Stihl jsem akorát strhnout knipl a s ním i letadlo směrem k ostrůvku... Jestli nouzové přistání přežijeme oba, já i Rusák, bude ještě o zábavu postaráno.

Otočil jsem hlavu, abych se podíval, jestli se mě někdo z Rusů chystá dorazit dřív, než přistanu, jenže ti si mě už nevšimli. Právě se totiž objevil zbytek naší perutě. Výborně hoši, pomyslel jsem si hořce. Právě včas. Právě včas...

IV.

Poslední, co si pamatuju, jsou letadla na obloze. Naše i jejich. Spíš padající než letící... A sebe v kokpitu těžce ovladatelného letounu, klesajícím po zásahu.

Někde ležím. Měl bych otevřít oči? Myslím, že žiju. Asi jo. Nemyslím, že v posmrtném životě uslyším řvaní racků a šplouchání vln. Zprudka jsem oči otevřel a posadil se. Začal jsem se rozhlížet kolem. Letadlo. Teda spíš vrak letadla. Z tohotohle jsem se dostal živěj? Teda, jsem lepší, než bych čekal, to zírám.

Ležím na pláži, za mnou palmy, nějaký houští a kolem lítají tihle urvaní ptáci. Moře mi omývá nohy, tělo mám na písku, ale boty ve vodě. Jestli tu zůstanu až do večera a prochladnu, nebude to dobrý. Ale hlavně, že žiju. Stáhl jsem si letecký brýle a rozepnul bundu. Zatím je tu teplo, spíš ještě horko, jenže moje tělo se srovnává se situací tak pomalu, že i tohle si uvědomuju opožděně.

Tak, co tu máme dál? Slunce se už pomalu blíží k západu, takže bude po poledni, odhaduju to tak na jednu hodinu... Náramkový hodinky na ruce mám samozřejmě rozbitý. V kolik jsme vyletěli? Deset minut po jedenáctý. K prvnímu střetu došlo už o dvacet minut později, ke druhému někdy před polednem... Netrval dlouho, takže myslím, že to mohlo být asi před půl hodinou, co jsem tu nouzově přistál... Nouzově přistál... Moment! Sem se pokoušel přistát i ten Rus, kterýho jsem sestřelil těsně před tím, než jsem to sám koupil! Vyskočil jsem na nohy. Někde tu musí být. Buď najdu tělo, nebo živýho vojáka a bude na mně, abych z něj nehybný tělo udělal.

Támhle za tím palmovým hájem! Kouří se tam! Patrně taky z letadla. Takže tam musel přistát, v lepším případě spadnout. Rozeběhl jsem se tím směrem, při čemž jsem zjistil, že mám pohmožděnou levou stehenní kost a trochu kulhám. Nevadí. Ještě pořád je tu nepřítel a já jsem voják.

V.

Ležel vedle stroje. Chlápek v ruský uniformě. Chlápek? Taky spíš kluk, stejně jako ti, co patřili k mojí letce a teď už nikdo z nich nežije. Jenže tenhle musel být snad ještě mladší. Pod leteckou kuklou jsem mu neviděl do

obličej, jenže i přes kombinézu bylo vidět, že postavu má spíš jako mladá holka... teda, taková holka, o který řeknete, že má chlapeckou postavu... prostě sotva dospělá vyžle, spíš ještě ani ne dospělá. To Stalin posílá na frontu už i děti? Tomuhle mohlo být tak třináct, patnáct při troše štěstí.

Opatrně jsem se k němu blížil. Dítě zabít nemůžu, to ne. Zajmu ho, a jestli se odsud někdy dostanu, předám ho našim. Ti už budou vědět, co s ním. Možná má tenhle kluk ještě naději na slušný život a ten sestřel byl to nejlepší, co ho potkalo. Prožít pubertu na jihu Francie mi připadá za každých okolností lepší než prožít pubertu v ruský vesnici.

Natáhnul jsem ruku, když v tom kluk vyskočil, udělal kotrmelec směrem ode mě, otočil se zpět, vytáhl pistoli a namířil na mě. Druhou rukou si při tom strhnul leteckou kuklu z hlavy. Nebyl to patnáctiletý kluk, ale tak dvacetiletá holka. I přes ten šok jsem automaticky taky sáhnul po pistoli připevněnou za pasem, jenže jsem nahmatal jen prázdný pouzdro. Musela mi někde vypadnout a mně teď došla jasná a nevyhnutelná skutečnost, která by se dala nejlépe shrnout slovy: jsem v hajzlu.

Zařvala na mě něco rusky. Nerozuměl jsem ani za mák, co.

„Was?“ vypadlo ze mě.

„Němec?“ zeptala se mojí řečí se silným ruským přízvukem, očividně zmatená. Ale mířit mi na hlavu – v pokleku, asi tak metr ode mě – nepřestala.

„Prus,“ opravil jsem ji. Pohrdlivě si odfrkla.

„Co na tom,“ zaleskly se jí oči tak, jak se leskly klukům, když mi kdysi fanaticky vyprávěli o tom, že Němci jsou vyšší rasa a všechny ostatní si musíme podmanit, nebo je vyhubit. Chystala se se mnou udělat to druhý. Poslední, co mi blesklo hlavou, než zmáčkla spoušť, bylo, že takovou holku bych na frontě nečekal. Drobná blondýna, typicky ruskej nesmělej obličej holky, která se narodila pro to, aby si vzala opilého hrubiána, co brzo vymlátí z hlavy veškerou panenskou naivitu, a z drobného roztomilého stvoření se časem stane zlomená a tlustá stará ruská babuška, která ví, že život není peříčko a mládí je hloupý a plný směšných snů. Zatím vypadá jako panenka z porcelánu a potkat ji někde jinde, člověk by ji před jejím osudem spíš chtěl zachránit. Nebo tak jsem si alespoň představoval, tak jsme se v kasárnách bavili o Rusácích a tohle jsme si mysleli o jejich holkách, co jsme znali jen z fotek.

Zmáčkla spoušť a dřív, než mi došlo, že neslyším výstřel, pochopil jsem